

[Knud Jespersen.]

gøres. Somme tider må man jo tage sig til hovedet og prøve at finde ud af, hvor man befinder sig, men jeg har slået efter i kalenderen og kigget på uret og set, at vi er i 1975, i alt fald de fleste af os, og jeg konstaterer, at hr. Bertel Haarder befinder sig på et tidspunkt, hvor man har brug for at arbejde 12 timer, men da vi jo ikke engang kan skaffe arbejde i 7 timer til 150.000 mennesker, er det voldsomt frimodigt at sige noget sådant.

Må jeg så sige om statsministerens bemærkninger vedrørende det økonomiske, at man kan jo godt sige noget smukt om økonomisk demokrati, men det, der står tilbage, er, at hvis man går ind for denne tanke — hr. Hilmar Baunsgaard påstår, at han er vundet for tanken for 50 år siden, det er altså, før socialdemokratiet fandt ud af det — må man da vist også konstatere, at folk på arbejdspladserne ser helt andre muligheder for at sikre den medbestemmelsesret, som er så nødvendig, andre muligheder for at sikre retten til at organisere sig, og jeg synes, denne ret må være en frihedsret. Der var en tid, hvor tidligere radikale talte meget om, at friheden var noget, man havde, hvis man ikke misbrugte den mod andre, og når hr. Hilmar Baunsgaard vil, at man skal have en frihed, hvor man har ret til at misbruge den mod andre ved at sælge sin arbejdskraft til dumpingpris eller til underbetaling, ja, så er det jo en frihed, som er alle andre friheder fjendsk, men det er ganske interessant at se, at sådanne tanker også kan fødes i det radikale parti for tiden.

Hvad angår Portugal, gjorde statsministeren nogle bemærkninger om, at han ikke fandt det nødvendigt at tale med de portugisiske kommunister, da han var i Portugal, ikke som statsminister, men som hr. Anker Jørgensen, og om, hvordan han samtidig havde fået læst op af en avis på portugisisk, oversat til dansk, hvad hr. Ib Nørlund havde sagt. Hvis ikke det var en forklaring, der nærmer sig søforklaringer, så har jeg ikke hørt søforklaringer indtil dette øjeblik. Det, jeg sagde, var, at de venstreorienterede kræfter og kommunisterne i Portugal indbød hr. Anker Jørgensen til at blive informeret om, hvilke tanker de omgikkes med, hvorefter man så kunne kigge på den side af sagen. Men det havde altså ingen interesse,

fordi man havde fået læst en artikel af hr. Ib Nørlund i en portugisisk avis. Det var meget rart at vide, at man sådan kan klare sig med at modtage international information, for vi andre synes jo nok, det er noget begrænset. Det er dog et formildende moment, at det var en artikel af hr. Ib Nørlund i dette tilfælde.

Hvad angår de andre problemer, vil jeg gerne føje til, at når hr. Jens Møller taler om, at folkestyret bringes i fare, ja, så sker det jo ved handlinger herinde, der ofte enten ikke bliver forstået eller også strider imod de interesser, som menneskene anser for deres grundlæggende. Når hr. Jens Møller samtidig fortsætter, at man er villig til at indgå i et nyt forsvarsforlig, synes jeg nok, der er grund til at indrømme, at selv i den kreds, hr. Jens Møller færdes i, er det meget vanskeligt at finde folk, for hvem det er det brændende behov at få fat i den side af sagen. Jeg synes, det er urimeligt på den ene side at søge at forsvare, hvad man har gjort, fordi denne femkant gik igennem, og samtidig bebrejde, at folkestyret ikke bliver hilst med de samme hurraråb, som man har råbt hidindtil.

Til allersidst om denne debat: nu har vi nogle gange konstateret i det høje ting, at man skulle redde nationen, dens økonomi og beskæftigelse. Mange gange er det blevet værre, næsten aldrig bedre. Det er blevet bedre for kapitalen og værre for lønmodtagerne. Alligevel har man den frimodighed at sige, at skulle konjunkturterne nu ikke vende i 1976, må man nok kigge lidt på, hvad man så skulle gøre. Var det ikke klogt at erindre den advarsel, vi gav i august måned, at konjunkturterne kan vende, men vender sent, men det afgørende er, at man selv handler og handler ud fra arbejdernes, forbrugernes og beskæftigelsens interesser. Sig ikke næste gang, at I ikke var advaret som i august, i marts måned med tvangsloven, og sig heller ikke til arbejderne, når de går i aktion, hvis de ikke, hvad der er forståeligt, vil finde sig i at tvinges til at gå arbejdsløse, at de bare skal sætte sig ned og vente. For selv om de sætter sig ned og venter, venter hverken husleje eller prisstigninger og arbejdsgiverne heller ikke med deres profitter, og derfor vil man givetvis opleve, at folk sætter sig i bevægelse, for hvis ikke andre vil eller kan, så kan de jo selv løse deres problemer.